

[Wilhelm]

modentlig taktikken er gået ud på. Det lykkes altså.

Der var dog en enkelt bemærkning, jeg ikke vil lade passere uden videre. Statsministeren sagde om den franske intervention i Zaïre:

»En aktion, som, så langt det overhovedet er oplyst for os, er en humanitær redningsaktion.«

Det er muligt, at man ved at rejse meget rundt i verden kan blive mere og mere blind for, hvad der foregår ude omkring. Det er også muligt, at den udtalelse er et resultat af, at man skal agere dum over for forbrydelser begået af sine allierede, når man er statsminister i et NATO-land. Men det skal i hvert fald ikke have lov at stå, som om alle tror på, at dette, som drejer sig om at styrke nogle imperialistiske positioner i Zaïre, som drejer sig om nogle store råstofrigdomme, og som drejer sig om, hvilket mest imperialistvenligt regime man vil støtte i Zaïre, skal beskrives som slet og ret en humanitær redningsaktion.

I statsministerens tale i øvrigt var det jo bemærkelsesværdigt, at bolig- og skatteudspillet var et oplæg til samarbejde, men med hvem? Lige præcis med de fire partier, som klart og tydeligt har sagt, at de ikke vil vide af det, og at det må af bordet, mens de partier, der har modtaget det nogenlunde positivt, overhovedet ikke kan komme på tale i denne sammenhæng. Til nød kunne de radikale. Jeg tvivler på, at det lykkes i den grad at trække resten af socialdemokratiet – herinde velsagtens, men næppe i dets basisorganisationer – ved næsen i en sag som bolig- og skatteudspillet efter den behandling, det hidtil har fået. Men det vil jo vise sig.

De fire partier, socialdemokratiet læner sit hoved til i øjeblikket, har vi ikke synderlig fidus til, ikke til nogen af dem. Sammenrendet, hvis navn man har diskuteret, er jo egnet til at fremkalde de sletteste sider hos hver af de implicerede. Jeg vil dog sige, at selv om naynet muligvis er meget korrekt beskrevne, så finder jeg det usmageligt, når de selv kalder sig et »kraftcenter«. En anden karakteristisk ting ved denne debat og ved statsministerens måde at modtage den på er accepten af det ultimatum, som hr. Poul Schlüter faktisk har stillet op. Der må overhovedet ikke laves noget på noget område, uanset hvordan det forholder sig til regeringens ud-

spil, med andre partier end dem, som hr. Poul Schlüter nu har ladet sig udpege til en slags leder af. Denne ultimative, denne eksklusive holdning er ikke lagt for dagen fra venstrefløjen, ikke fra nogen af partierne. Regeringen har her i dag fået tilsagn fra, hvad der ville være et flertal, hvis man ønskede det, til væsentlige sider af bolig/skattepolitikken og andre dele, som man ved på forhånd at man ikke kan hive hjem sammen med det center, hvad det så ellers hedder. Energiinvesteringerne, den forbedrede offentlige service, som socialdemokratiske ordførere dog var en lille smule – helt uforpligtende, ganske vist – inde på, osv., det kommer ikke hjem de andre steder. Man har fået tilbud om et samarbejde, som hverken er ultimativt eller eksklusivt, som går fra sag til sag, og alligevel, efter at have hørt ultimatummet fra højre, så siger man, at det kun er det, der kan komme på tale.

Det er da muligt, at hr. Niels Helveg Petersen skal være alibiet for den politik, for han stiller sig jo op her og siger, at der kan ikke føres økonomisk politik på grundlag af venstrefløjen. Jeg tror ikke, vi skal tage alt for højtideligt, hvad hr. Niels Helveg Petersen siger en torsdag eftermiddag. Der var en dag derovre på Samsø, hvor han sagde noget tilsvarende, men to dage efter sagde han et andet sted i landet, at han da meget gerne ville være det parlamentariske talerør for oprøret fra midten. Jeg skal ikke omklamre oprøret fra midten, men jeg vil gøre opmærksom på, at det, som hr. Niels Helveg Petersen meget gerne vil være et parlamentarisk talerør for, bl. a. har krævet afskaffelse af den private ejendomsret til produktionsmidlerne, og at indkomstpolicen i hvert fald ikke må ramme dem, der ligger under gennemsnittet i indkomst. Alligevel stiller hr. Niels Helveg Petersen op her og siger, at der ikke kan blive tale om at føre noget igennem ved hjælp af venstrefløjen. Og hvad er det, det konkret drejer sig om? Indgreb mod kapitalgevinsterne, en social omfordeling af de stærkt asociale boligstøtteordninger, en afskaffelse af rentefradragsfiduserne osv. osv. Jeg synes oprigtigt talt, at det er ret uinteressant at konstatere, hvad hr. Niels Helveg Petersen siger til Samsøkartoflerne den ene dag og til de københavnske brosten den næste dag. Realiteten er, at hvis det kom til stykket, kunne de radikale ikke overleve at modsætte